

ИЗБОРЪТ НА "КУЛТУРА"

ПОЛИТИЧЕСКА КУЛТУРА

ПИШАТ НИ

НАБЛЮДАТЕЛИ

КУЛТУРЕН КОКТЕЙЛ

IN MEMORIAM

Tweet

Харесва ми 0

Спод

Попарт и Дзен

Сирма Сарафова, изложба живопис, 7 април – 27 май 2016, галерия „Сариев”, Пловдив

Какво правят картините на почти 80 годишна художничка в галерия за съвременно изкуство? Ако ставаше дума за отдаване на почит на голяма фигура от миналото, която има заслуги за развитието на съвременното изкуство, щеше да е разбираемо, но в случая това е изложба на почти неизвестна за широката публика авторка. Въпреки че е ученичка на Асен Белковски и Илия Петров, Сирма Сарафова прави първата си самостоятелна изложба едва през 1982 г., когато е на 45 години. Втората си изложба прави 24 години по-късно, през 2006 г., когато е на 69 г. За много автори това е началото на края, за Сирма Сарафова обаче не е така. Всъщност, от 2005 г., когато Мария Василева включва нейни картини в изложбата „Прозорецът” в СГХГ, дълго отлаганото признание постепенно идва при нея. Следват самостоятелни изложби през 2006 г., 2007 г. и 2012 г. Настоящата изложба в галерия „Сариев” в Пловдив обаче поставя творчеството ѝ в нов контекст. Тази изложба е признание за това, че живописиста на Сирма Сарафова не принадлежи на миналото, а на астоящото. Преценката е на куратора на изложбата Мария Василева и на галеристката Катрин Сариева. И мисля, че не грешат.

Повечето от картините са рисувани през последните години, но има и няколко ранни работи, които дават възможност да се види какъв път е извървяла Сарафова от постимпресионизма до попарта. Новите картини са натюрморти, в които, вместо обичайните кани, вази и шишета, виждаме сувенири, маски и кичозни дрънкулки от различни краища на света, с които са пълни домовете ѝ. От всички тези нелепи и смешни предмети Сирма Сарафова изгражда ефирни композиции, които висят безтегловни в празното пространство на картините ѝ. Това, което я отличава от повечето български художници, е именно отношението към празнотата. Празнотата не е липса, а е възможност, от която всичко започва и в която всичко свършва. Затова понякога може да ни се стори, че нейните картини съществуват не заради това, което изобразяват, а заради онова, което не изобразяват. Предметите в тях са там, за да направят видима празнотата. Самите предмети са лишени от плътност и никога не са очертани категорично. Линията, която е освободила от нищото една фигурка на пингвин, в следващия момент може да се извие в противоположната посока и да превърне тази фигурка в нещо друго. Същото важи и за цвета, който много рядко се побира в очертанятия на предмета и с лекота може да се разтвори във фона или в друг предмет. Това отношение към празнотата е характерно по-скоро за мисленето и изкуството на Далечния Изток.

Сирма Сарафова не се притеснява да се обърне към кича и еkleктиката на съвременните ѝ „домашни олтари” и да ги преобразува в автономни произведения на изкуството. В тях има елегантност, ирония, но и нежност, която тя, може би заради възрастта си, не се страхува да покаже.

Кирил Василев

[още от автора](#)

[Коментари от читатели](#)

[Добавяне на коментар](#)

[За да добавяте коментари, трябва да се логнете тук.](#)

[АРХИВ](#) [ЗА КОНТАКТИ](#) [ЗА ИЗДАНИЕТО](#) [АБОНАМЕНТ](#) [РЕГИСТРАЦИЯ](#) [ОБЩИ УСЛОВИЯ](#)

КУЛТУРА

МЕСЕЧНИК ЗА ИЗКУСТВО, КУЛТУРА И ПУБЛИЦИСТИКА
ИЗДАНИЕ НА ФОНДАЦИЯ КОМУНИТАС

© 2021 ФОНДАЦИЯ КОМУНИТАС | Created by CRISD

ПОРТАЛ ЗА КУЛТУРА, ИЗКУСТВО И ОБЩЕСТВО
www.kultura.bg/web

КНИЖАРНИЦА
ЗА ХРИСТИЯНСКА ЛИТЕРАТУРА
АНДЖЕЛО
РОНКАЛИ

communitas
foundation